

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1119	Κυριακὴ ΙΓ' Λουκᾶ (Λουκ. 18,18-27) 24 Νοεμβρίου 2013	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Τὰ ἀδύνατα δυνατὰ

«Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἄνθρωποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν»
(Λουκ. 18,27)

Θ ΕΛΩ νὰ σᾶς μιλήσω, ἀλλὰ **διστάζω**. Γιατί ζοῦμε σὲ μιὰ ἐποχὴ πού, ὅπως προφήτευσε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, οἱ ἄνθρωποι αὐτιά θὰ ἔχουν ἀλλὰ αὐτιά δὲν θὰ ἔχουν. Θὰ ἔχουν δηλαδὴ αὐτιά γιὰ ν' ἀκοῦνε ὅλα τὰ ἄλλα λόγια, θὰ ἔχουν αὐτιά γιὰ ν' ἀκοῦνε πολιτικολογίες, θὰ ἔχουν αὐτιά γιὰ ν' ἀκοῦνε τὰ αἰσχρὰ καὶ ἀκατονόμαστα πειράγματα, θὰ ἔχουν αὐτιά γιὰ ν' ἀκοῦνε ἀπὸ τὰ ραδιόφωνα καὶ τὶς τηλεοράσεις ὅ,τι αἰσχρὸ καὶ χυδαῖο. Καὶ πράγματι, σήμερα οἱ ἄνθρωποι αὐτιά γιὰ τὸ διάβολο ἔχουν, αὐτιά γιὰ τὸ Θεὸ δὲν ἔχουν, **δὲν ἔχουν ἐνδιαφέρον ν' ἀκούσουν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ**, τὸ εὐαγγέλιο καὶ τὸν ἀπόστολο. Γι' αὐτὸ διστάζω νὰ μιλήσω.

Ἄλλὰ μὲ παρηγορεῖ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Τί λέει: Ἐὰν δὲ μ' ἀκούσουν ὅλοι, θὰ μ' ἀκούσουν οἱ μισοί· καὶ ἂν δὲ μ' ἀκούσουν οἱ μισοί, θὰ μ' ἀκούσουν οἱ εἴκοσι· καὶ ἂν δὲ μ' ἀκούσουν οἱ εἴκοσι, θὰ μ' ἀκούσουν οἱ δέκα· καὶ ἂν δὲ μ' ἀκούσουν οἱ δέκα, θὰ μ' ἀκούσουν πέντε· καὶ ἂν δὲ μ' ἀκούσουν πέντε, **θὰ μ' ἀκούση ἕνας**. Καὶ ἕνας ν' ἀκούση, κέρδος μεγάλο εἶνε. Διότι, ὅπως λέει ὁ Χριστὸς μας, ὅσο ἀξίζει μιὰ ψυχὴ δὲν ἀξίζει ὁ κόσμος ὅλόκληρος (βλ. Μαθ. 16,26· Μάρκ. 8,37).

Μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ βρεθοῦν κάποιοι ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς πού θὰ θελήσουν ν' ἀκούσουν καὶ νὰ προσέξουν τὸ κήρυγμα, θὰ πῶ λίγα λόγια.

Ἀκούσατε τὸ εὐαγγέλιο. Λέει, ὅτι ἕνας **ἄρχοντας νέος** στὴν ἡλικία πλησίασε τὸ Χριστὸ μὲ μεγάλο σεβασμό. Ἦταν ἕνας νέος, πού δὲν εἶχε καμμιά ὁμοιότητα μὲ τοὺς νέους τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. Ἕνας νέος, πού εἶχε μεγάλη σοβαρότητα καὶ εὐλάβεια. Ἕνας νέος, πού διψοῦσε τὸ Θεό, λάτρευε τὸ Θεό, σκε-

πτόταν τὴν ἄλλη ζωὴ, καὶ ζητοῦσε νὰ μάθῃ γι' αὐτήν. Γι' αὐτὸ ρώτησε τὸν Κύριο·

—Τί πρέπει νὰ κάνω, γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνιο ζωὴ;

ἽΟ Χριστὸς τοῦ ἀπήντησε·

—Γνωρίζεις τὶς ἐντολὲς πού πρέπει νὰ τηροῦμε. Ποιῆς ἐντολές; Τὶς ἐντολὲς τοῦ Δεκαλόγου. Δέκα δάχτυλα ἔχουμε, δέκα εἶνε καὶ οἱ ἐντολές. Κόβεις ἕνα δάχτυλό σου; Ὁχι. Ὅπως δὲν κόβεις κανένα δάχτυλό σου, ἔτσι δὲν πρέπει νὰ παραβῆς καμμιά ἀπὸ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Κύριος τοῦ ὑπενθυμίζει μερικὲς ἐντολές. «*Μὴ μοιχεύσης*» (Λουκ. 18,20). Ὁ ἄντρας, δηλαδὴ, νὰ μὴ χωρίζῃ ἀπὸ τὴ γυναῖκα του καὶ ἡ γυναῖκα νὰ μὴ χωρίζῃ ἀπὸ τὸν ἄντρα της, νὰ μὴ συνάπτουν νέες σχέσεις μὲ ἄλλα πρόσωπα, νὰ μένουν στὴ νόμιμη καὶ εὐλογημένη συζυγία τους· καὶ ἂν κατὰ διαβολικὴ συνεργία συμβῆ νὰ ψυχρανθοῦν καὶ ν' ἀπομακρυνθοῦν, πάλι νὰ συμφιλιώνωνται καὶ νὰ ἐπιστρέφουν στὴ συμβίωσί τους. «*Μὴ φονεύσης*» (ἔ.ἀ.). Νὰ μὴν ἀφαιρέση κανεὶς τὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου (ἐδῶ ὑπάγονται καὶ οἱ ἐκτρώσεις τῶν ἐμβρύων)· γιατί ἡ ζωὴ εἶνε θεῖο δημιούργημα καὶ δῶρο ἱερό. «*Μὴ κλέψης*» (ἔ.ἀ.). Νὰ μὴν κλέβουμε, νὰ μὴν ἐκμεταλλευώμεθα τὸν ἄλλο, νὰ μὴν ἀδικοῦμε κανένα στὸν κόσμο, νὰ μὴν κάνουμε κανένα κακό. «*Μὴ ψευδομαρτυρήσης*» (ἔ.ἀ.). Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τὴν ἀλήθεια καὶ μισεῖ καὶ ἀποστρέφεται τὸ ψέμα. «*Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου*» (ἔ.ἀ.). Τὰ παιδιὰ νὰ σέβωνται καὶ νὰ τιμοῦν τοὺς γονεῖς τους μὲ λόγια καὶ ἔργα.

ἽΟ Χριστὸς ἀνέφερε στὸ νεαρὸ ἄρχοντα αὐτὲς τὶς ἐντολές, ἀλλ' ἐννοοῦσε βεβαίως καὶ τὶς ἄλλες τοῦ Δεκαλόγου, ὅπως λ.χ. τὸ «*Οὐκ ἐπιορκήσεις*» (Μαθ. 5,33· Ἐξ. 20,7· Λευ. 19,12· Δευτ. 5,11), πού ἰσχύει πολὺ περισσότερο καὶ γιὰ μᾶς

καὶ ἐπιβάλλει νὰ μὴν πηγαίνουμε στὰ δικαστήρια νὰ ὀρκιζώμεθα.

Αὐτὰ λένε οἱ ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Ὁ νέος ἀπήντησε·

—“Ὀλ’ αὐτὰ τὰ τήρησα ἀπὸ τὰ μικρά μου χρόνια.

Ἦταν φανερό, ὅτι ὁ νεαρὸς δὲν ἔμενε ἱκανοποιημένος μ’ αὐτά. Ἦθελε νὰ πετάξῃ ψηλά· ἦταν σπουργίτης, καὶ ζητοῦσε νὰ γίνῃ ἀετός. Καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ λέει·

—“Ἐνα ἀκόμα ὑπολείπεται νὰ κάνῃς. Πούλησε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά σου «καὶ διάδος πτωχοῖς» (ἔ.ἀ. 18,22) ἔτσι θ’ ἀποκτήσης πλοῦτη στὸν οὐρανό, καὶ τότε ἔλα νὰ μ’ ἀκολουθήσης.

“Ὅταν τ’ ἄκουσε αὐτὸ τὸ ἀρχοντόπουλο, λυπήθηκε. Διότι ἦταν πλούσιος, καὶ δὲν εἶχε τὸ σθένος νὰ στερηθῇ τὰ ὑπάρχοντά του γιὰ τοὺς φτωχοὺς. Κι ὁ Χριστὸς, βλέποντάς τον νὰ λυπᾶται τόσο πολύ, εἶπε·

—Πόσο δύσκολο εἶνε νὰ εἰσέλθουν στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τὰ χρήματα!

Ἐκεῖνοι ποὺ ἄκουσαν τὰ λόγια αὐτὰ ἐξέφρασαν τὴν ἀπογοήτευσί τους·

—Καὶ ποιὸς λοιπὸν μπορεῖ νὰ σωθῇ;

Τότε ὁ Χριστὸς εἶπε·

—«*Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν*» (ἔ.ἀ. 18,27).

* * *

Τί μᾶς διδάσκουν, ἀγαπητοί μου, τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια; Ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο, παρ’ ὅλο ὅτι ζητάει δύσκολα πράγματα, ἐν τούτοις δὲν εἶνε ἀνεδαφικὸ καὶ ἀνεφάρμοστο. Μπορεῖ ὁ Χριστιανός, σὲ κάθε ἐποχῇ, νὰ τὸ ἐφαρμόσῃ στὴν πράξι, νὰ τὸ κάνῃ ζωὴ. Πῶς; **Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.**

Γνώρισε ἡ πατρίδα μας ἄλλοτε μιὰ ἐποχὴ ἀνώτερη, ἐποχὴ ἀγία. Δὲν ὑπῆρχε τότε κλοπὴ, δὲν ὑπῆρχε ἐκμετάλλευσις, δὲν ὑπῆρχε μοιχεία, δὲν ὑπῆρχε διαζύγιο... οἱ ἄνθρωποι ἦταν ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, ζοῦσαν κοντὰ του. Ἦταν μιὰ εὐλογία. Τώρα τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει. Ἐγίναν δυὸ παγκόσμιοι πόλεμοι· χύθηκε τόσο αἷμα στὰ πεδία τῶν μαχῶν, ποὺ ἂν τὸ μαζέψουμε θὰ φτειάξουμε μιὰ ἀπέραντη λίμνη. Σφαγὴ μεγάλη. Καὶ νέα σφαγὴ προμηνύεται· προφητεύει ἡ Ἀποκαλύψις, ὅτι θὰ γίνῃ συγκλονιστικὸς πόλεμος, ὁ Ἄρμαγεδῶν (Ἀπ. 16,16), ποὺ θὰ φέρῃ μεγάλη καταστροφή. **Σκλήρυναν οἱ καρδιές,** οἱ ἄνθρωποι ἔχουν φύγει μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό. Ἀλλὰ στὰ παλιὰ χρόνια, ἰδίως στὸν Πόντο καὶ τὴ Μικρὰ Ἀσία, ὅπου ζοῦσε τὸ εὐγενέστερο τμῆμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐρχόταν Κυριακὴ, οἱ Τοῦρκοι δὲν ἐπέτρεπαν νὰ χτυποῦν καμπάνες, καὶ ὁμως στὸν Πόντο,

χωρὶς καμπάνες, ἦταν γεμάτη ἡ ἐκκλησία. Τώρα χτυπᾶνε, χτυπᾶνε..., μὰ «στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις βρόντα».

Ἐν τούτοις καὶ σήμερα **ὑπάρχουν καὶ ἐκλεκτὲς ψυχές;** ἄντρες καὶ γυναῖκες, γέροντες, νέοι καὶ παιδιά, ποὺ ἐφαρμόζουν τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ καὶ τηροῦν τὴν ἐντολὴν του. Ἀγαποῦν τὸ Θεὸ καὶ τὸν πλησίον τους, διατηροῦν πάση θυσίᾳ τὴν συζυγικὴ πίστη, μένουν προσηλωμένοι στὴν οἰκογένεια, τηροῦν τὴν τεκνογονία, δὲν διανοοῦνται νὰ βλάψουν τὴ ζωὴ κανενός, δὲν δέχονται τὴν ἐκτρώσει, δὲν ἀγγίζουσι ξένο πρᾶγμα, δὲν θέλουσι ν’ ἀδικήσουσι κανένα, λένε τὴν ἀλήθεια, ἀποφεύγουσι τὸν ὄρκον, σέβονται τοὺς γονεῖς, εὐγνωμονοῦσι τοὺς εὐεργέτας. Μερικοὶ θυσιάζουσι τὴν περιουσίαν καὶ τὰ ὑπάρχοντά τους γιὰ τὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἄλλους, ὅπως στὴν ἀρχαιότητα ὁ Μέγας Ἀντώνιος, ποὺ ἄκουσε στὴν ἐκκλησίᾳ τὸ «*Πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς*» καὶ τὸ ἐφήρμοσε, ὅπως ὁ ἅγιος Νικόλαος, ὁ ἅγιος Σπυρίδων καὶ ἄλλοι ἅγιοι. Καὶ ἓνας ἀκόμη νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ θεῖο νόμον, φτάνει αὐτὸς ν’ ἀποδείξῃ, ὅτι μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος καὶ σήμερα νὰ τηρήσῃ τὰ ῥήματα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ζήσῃ βίον ἀγγελικόν. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἓνας, εἶνε πολλοί. Πῶς αὐτοὶ λοιπὸν τὸ κατορθώνουσι; Μία ἢ ἀπάντησις· **μὲ τὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ.** Διότι «*τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν*». Χωρὶς τὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ δὲν γίνεται τίποτα. Ἄν ὁ ἄνθρωπος μπορούσε νὰ σωθῇ μόνος του, δὲν θὰ ἐρχόταν ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον.

«*Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν*». Ὅταν ὁ Χριστιανὸς ἀγωνίζεται μὲ ἀγάπην στὸν Κύριον νὰ τηρήσῃ τὸ νόμον του, τότε, πάνω στὸν ἀγῶνα, βλέπει θαύματα· βλέπει καὶ τὰ δύσκολα νὰ γίνωνται εὐκόλα καὶ **τὰ ἀκατόρθωτα κατορθωτά.** Ὅσοι τόλμησαν τὸ εἶδαν, οἱ δειλοὶ καὶ φίλαυτοι δὲ βλέπουσι τίποτα. Πίστι, τόλμη καὶ προσπάθεια χρειάζεται. Λέει ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός· Δὲ μπορεῖς νὰ τὰ δώσης ὅλα; δώσε τὰ μισά· δὲ μπορεῖς τὰ μισά; δώσε τὸ ἓν δέκατον· δὲ μπορεῖς τὸ ἓν δέκατον; κάτι νὰ δώσης.

Μὲ τὴν ἐλπίδα, ἀγαπητοί μου, ὅτι θὰ βρεθοῦν αὐτὰ ν’ ἀκούσουσι, ἐκήρυξα. Καὶ εὐχομαι, ὁ Θεὸς νὰ εἶνε πάντα μαζί σας καὶ νὰ εἴστε ἀπὸ τοὺς λίγους ἐκείνους ποὺ ἐφαρμόζουν τὰ ῥήματα τοῦ Κυρίου, καὶ νὰ λατρεύετε ἡμέρα καὶ νύκτα Ἰησοῦν Χριστόν· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, «*ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων*»· ἀμήν.

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**